

Razmeštaj

Opet je ostala sama u stanu u kojem žive već dvadeset godina. Svetlog rozikastog tena, skoro providna i laka, bosa nečujno obilazi brojne prostorije i skrivene niše osećajući različite teksture pod stopalima. Ovaj put će biti odsutan samo dva meseca. Neće ga zvati i pretaće da mu se javlja na telefon početkom četvrte nedelje. Zabrinutom mužu biće češće i duže u mislima.

Već sledećeg jutra vratila se starim navikama. Poslednjih godina premešta ukrasne predmete i nameštaj kad god ostane sama. Te akcije pružaju joj neizmerno zadovoljstvo. Ogromni stan sa visokim plafonima i provetrenim prostorijama bio je njeno jedino igralište i poprište svakodnevnih sukoba. Da li će on primetiti promene ili ne – nije joj bilo važno.

Počela je sa sitnicama. Teški otirač sa romboidnom šarom ispred ulaznih vrata unela je u hodnik stana. Niste dobrodošli, a i ovde niko ne živi, jasno je poručila radoznalim komšijama. Okrugli sto iz ugla trpezarije oslobodila je vaze koja je na njemu stajala, iznevši je napolje na prostranu terasu. Tako je sto od tamnog mahagonija sa jednom debelom nogom u čijoj je sredini isklesana lira, došao do izražaja. Stolicu od pletenog bambusa sa visokim naslonom sa terase unela je u biblioteku i ugorala između dve udobne plišane fotelje. Tri dana nakon jednog od njegovih povrataka, prvi put je u prolazu primetila da muž začuđeno diže guste crne obrve, ostavivši ipak sva pitanja neizgovorena.

Zbog vitrine iz dnevnog boravka od crnog rezbarenog abonosa iznutra presvučene jarko crvenom tkaninom, imala je česte nesаницe. Bila je natrpana ukrasima sakupljenim na različitim stranama sveta i opterećena sećanjima. Usudila se da figurice raznih božanstava pobaca. Iza garniture za sedenje na visokom postamentu u vidu dorskog stuba, bdela je antička gipsana glava, prateći je u stopu onako mirna, lepih pravilnih crta. Jednog popodneva uzela je u ruke bistu mrtvog pesnika i stavila je u prozor. Treba da gleda napolje, da posmatra život iza stakla.

Prošlo je dosta vremena dok nije ušla u njegovu radnu sobu. Uvek je htela da se uvuče u veliko polukružno udubljenje zida naspram stola zatrpanog knjigama. Odvojeno od ostatka prostora diskretnim gipsanim ramom, imalo je na podu zemljani ćup sa visokim tankim osušenim granama. Iznad grana celom visinom pružala se slikana figura žute pegave hijene naspram indigo pozadine. Hijena je povijena, spuštene glave i kezi se nervozno svakog dana. Ćup je iznela iz sobe i ostavila prazan prostor za sebe.

Nedugo posle toga njena radna soba postala je ostava sa svim policama i šarenim teglama, ostava je postala cipelarnik, a cipelarnik prazna bela kutija. Menjati namene prostorijama bilo je iscrpljujuće. Tu se na kratko zaustavila, a zaustavio se i on. Kad se vraćao s puta, nakon parkiranja, sve bi duže sedeo u kolima. Znala je tačno kad je stizao. U jednoličnom huku saobraćaja mogla je da raspozna zvuk njegovog motora. Gledala je kroz prozor kako ostarelim koščatim prstima uzima i pali cigaretu pre nego što se popne u stan.

Tokom prethodnog samovanja stigla joj je starinska šivaća mašina. Prelazila bi rukom preko sjajnog crnog metala oslikanog zlatnim floralnim motivima, točka i mreže od kovanog gvožđa pedale ispod stola. Bila je ruska i zvala se Vesna. Odredila joj je mesto u niši ispod hijene. Nekoliko dana kasnije stigao je tamnozeleni materijal. Sela je za mašinu i počela da šije čaršav. Pokrenuvši mehanizam sa obe noge bez velikog napora zadavala je sebi lagani ritam uboda igle. Čaršav je sporo klizao po podu celog dana. Uveče je njime pokrila bež kanabe u dnevnoj sobi. Njegove zaobljene krive linije savršeno su se stapale sa njenom figurom na fotografiji zabeleženoj u trenutku dokolice. Velike količine platna su se gomilale po prostorijama, mašina je sve češće radila, ona se nad njom njihalala, a on je pri povratku sedeo sve duže u ugašenim kolima. Sašila je tešku plišanu bordo zavesu i okačila je ispred pesnika. Možda ipak ne treba da gleda.

Četrdesetog dana od poslednjeg muževog odlaska prekrila je sav nameštaj spavaće sobe, zatvorila vrata i više u nju nije ulazila. Svakog narednog dana, posvećena jednoj prostoriji pažljivo bi je odmeravala, grupisala šta se grupisati da, i pevušila nepovezane melodije koje predugo zna. Dragocene stvari ušuškala bi tako da na njih nikada ne padne prašina. Dok mirno šeta po stanu kroz ruke provlači nova bela platna. Porubljuje velike bele površine da se nigde ne opara. Njima pokriva sobu po sobu i od svake se posebno oprašta. Za kraj je ostala njegova, jer je u njoj šivaća mašina. Nečujno pada poslednja tkanina, a u pozadini ispod prozora začulo se otvaranje vrata gepeka. Dok on dokotrlja kofere, ona će ostaviti ključeve kod domara i nestati iza sporednog izlaza.

*And the cry of the birds sends a terrible shiver
Through me and my sorrowful wife
Who is shifting the furniture around
Who is shifting the furniture around*

(Nick Cave THE SORROWFUL WIFE)